

LIX.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Erstatningsansvar for Skade ved Jernbanedrift.

(Afgiven af Folketingets Udvalg den 27. Februar 1920).

Der har i Udvalget hersket Enighed om Betimeligheden af at afløse Lov Nr. 56 af 26. Marts 1898 om Erstatningsansvar for Skade ved Jernbanedrift med en ny Lov, og man har i det væsentlige kunnet tiltræde de Grundsætninger, som Forslaget er bygget paa.

Naar der ikke desto mindre stilles en Række Ændringsforslag, skyldes dette dels Ønsket om at gøre Lovforslaget klarere for saa meget som muligt at undgaa Tvivlsspørgsmaal, dels har et Flertal af Udvalget fundet de i Lovforslaget fastsatte Erstatningssummer noget for lave, naar de sammenstilles med de i de ny Lønningslove fastsatte Pensionsbestemmelser. Om Erstatningssummernes Størrelse er der ikke opnaaet Enighed i Udvalget, idet Venstres Medlemmer i dette ikke har kunnet tiltræde de herhenhørende Ændringsforslag.

Udvalget har haft Samraad med Ministeren for offentlige Arbejder, der har tiltraadt samtlige Ændringsforslag.

Mindretallet (Klaus Berntsen, Gerud Jensen, Kirk, Lauritz Laursen og Nørhave) indser ikke Nødvendigheden af at forhøje de i Lovforslaget af Ministeren foreslaaede Erstatningssummer, lige saa lidt som man kan indrømme, at disses Størrelse bør bestemmes under Hensynet til Pensionsbestemmelserne i de nye Lønningslove.

Ændringsforslag.

Af Udvalget:

Til § 1.

1) Paragraffen affattes saaledes:

„Den Skade paa Person, der ved Jernbanedrift tilføjes de rejsende eller andre, for hvem der ikke paa Grund af Tjenesteforhold til Banen gælder særlige Erstatningsregler, er Jernbanen pligtig at erstatte efter de i denne Lov indeholdte Regler, selv om Skaden er hændelig. Oplyses det, at den skadelidende selv eller en Jernbanen uvedkommende Trediemand forsætlig eller ved Uagtsomhed har hidført Skaden, er Banen fri for Ansvar, medmindre Medskyld fra Banens Side godtgøres. Er baade den skadelidende og Banen Skyld i Skaden, afgøres det efter Beskaffenheden af de begaaede Fejl, om og i hvilket Omfang Erstatning skal ydes.“

Til § 2.

2) Efter 2det Punktum sættes Komma, og der tilføjes: „ligesom Erstatningen, hvor Omstændighederne taler derfor, kan fastsættes paa begge disse Maader“.

Til § 3.

3) Til 1ste Stykke føjes Ordene: „eller paa begge disse Maader“.